

Van menekvésünk: Jézus!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Lukács szerinti evangélium 12. fejezetében az 54. versztől az 59. versig a következőképpen:

Azután szólt a sokasághoz is: Amikor látjátok, hogy felhő támad nyugatról, mindjárt azt mondjátok, hogy eső jön, és úgy lesz. Amikor pedig déli szél fúj, azt mondjátok, hogy hőség jön, és úgy lesz. Képmutatók, a föld és az ég jelenségeit felismeritek, e mostani időt miért nem tudjátok felismerni? – De miért nem ítéletek meg magatoktól is, hogy mi a helyes? Amikor ellenfeleddel az előljáró elé mégy, még útközben igyekezz megegyezni vele, nehogy a bíró elé hurcoljon, és a bíró átadjon a börtönörnek, a börtönőr pedig tömlőbe vessen téged. Mondom neked, nem jössz ki onnan addig, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.

Urunk, életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

„Mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt.” – írta Pál apostol a Korinthusiaknak (2Kor 5,10). Miért lennénk éppen mi, akik ma itt vagyunk, kivételek? Nem vagyunk kivételek. Nekünk is meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt. Hogyan jelenünk meg majd az ítélet napján? Mi lesz ott velünk? Mitől függ mindez? Ezekre a kérdésekre fogunk választ keresni ma.

Az igeszakaszunkban Jézus az őt követő sokaságot képmutatóknak nevezi. Ne feledjük: a sokaság nemcsak a kétezer éve élt tömeg. A sokaság mi magunk vagyunk! „Mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt.” Hogyan kell tehát értenünk azt a vádat, hogy képmutatók vagyunk? Színjátékot játszanánk Jézus előtt? Másnak tettetnénk magunkat, mint ami valójában vagyunk? Éppen Jézus számára lennénk képmutatók, aki mindenkinek látja a valódi, a teljes énjét? Nem. Az esetek döntő többségében nem tudatosan vagyunk képmutatók. Kevesen vannak olyanok, akik azt hiszik, hogy még Jézust is becsaphatják. Nem, mi nem Őt akarjuk célzottan becsapni. Mi saját magunkat csapjuk be. Öncsalásban élünk. Folyamatosan másnak hisszük magunkat, mint amik valójában vagyunk. Hibátlanabbnak. Petty-telenebbnek. Tisztábbnak. Mi nem Jézus előtt, hanem saját magunk előtt tagadjuk le a valódi magunkat.

Felnőtt-keresztelésre való felkészülés során a keresztelendő a többedik beszélgetésnél tartott a lelkésszel. Már a liturgia részleteit egyeztetették. A lelkész felolvasta a szöveget: „Vallod-e magadat bűnösnek és ezért kárhozatra méltónak?” A keresztelendő közbevágott: „De hát ez nem igaz!!” A lelkész a homlokára tolta a szemüvegét: „Nem igaz?? ... Hát jó... Akkor kezdjük előlről a beszélgetés sorozatot.”

Az igeszakaszunkban Jézus nagy indulattal beszél az őt követő sokasághoz. Miért ez a nagy indulat? Haragszik ránk Jézus? Nem. Jézus nem tud haraggal gondolni az emberre. Emlékezzünk vissza: Jézus még az Őt keresztre feszítőkért is imádkozott a János szerinti evangélium passió történetében. Jézus nem haraggal, hanem elkeseredetten szemléli a tömeget. Jézus elkeseredetten szemléli sokszor bennünket is, mert nem vesszük észre, és letagadjuk azt – ami nyilvánvaló. Olyan nyilvánvaló, mint az, hogy a nyugatról a tenger felől támadó felhő esőt jelent, vagy a délről, a sivatagból fújó szél hőséget hoz. A földi, a csip-csup dolgok helyes értékeléséhez megvan a magunkhoz való eszünk. Csak a lényeg felismerésében hibázunk. Gazdagok vagyunk, de a lényeg szempontjából vak, süket és szegény.

Az Ószövetségből emlékezhetünk a bajok sokaságával sújtott Jóbra. Ahogyan talán emlékszünk rá, Jób vagyonát elvették, a gyermekeit megölték, a teste pedig rosszindulatú fekélyekkel lett tele tetőtől talpig. Jób tudta, hogy „az asszonytól született ember élete rövid, tele nyugtalansággal.” És Jób feltette a kérdést: „Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli?”; és megadta rá a választ is: „Nincs egyetlen egy sem.” (Jób 14,1.4) Jób mégis reménykedett, és így szólt: „Ha meghal a férfiú, életre kelhet-e? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak a fordulat be nem következik. Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kívánczónál kezéd alkotása után. Akkor még lépteimre is vigyáznál, de nem tartanád számon vétkeimet. Lepecsételt zsákban volna minden vétkem, bűneimet pedig eltörölnéd.” (Jób 14,14-17)

Miben reménykedett, mit várt Jób? Mi az a lényeg, aminek a felismerésében olyan sokszor hibázunk? A lényeg: Jézus maga. A lényeg az, hogy Jézust Isten azért küldte e világba, hogy a mi megváltónk legyen – személy szerint. Isten *kívánczik* a keze alkotása után. Istennek *fáj* az, ha mi elszakadunk Tőle, ha mi hűtlenek vagyunk Hozzá. Ezért küldte el egyszülött Fiát, Jézust ebbe a világba, és ezért áldozta őt fel a kereszten. Értünk.

Vegyük észre, hogy óriási adósságot halmoztunk fel a hibás cselekedeteinkkel, a saját magunk körül való pörgésünkkel, az elmulasztott jótetteinkkel, a közömbösségünkkel, a nemtörődomségünkkel. És hányszor lebukik az ember, hogy csak magára gondol... Nemrég megkaptam a negyedik covid oltást is. Bemegyek az oltóhelyre, az őr kérdezi: „Hányadik?” 9-re foglaltam időpontot, ez volt az első foglalható időpont. Mondom neki: „Tudtommal az első.” A kezembe nyom egy papírt. Amikor az oltáshoz értem, akkor derült ki, hogy az őr nem azt kérdezte, hogy ÉN hányadik vagyok, hanem, hogy hányadik oltásom lesz ez? Rajtam kívül ezt mindenki megértette... Csak én kaptam rossz papírt... Hát... Van még mit javulnunk, kedves testvéreim.

Ezzel az óriási adóssággal ott ülhetnénk a tömlőben, és nem jöhetnénk onnan ki addig, ameddig meg nem adjuk – az utolsó fillérig. Ez pedig képtelenség... Ahogyan a kollektá imádságban mondtuk: „ha érdemünk szerint ítélnének bennünket, mindannyian elvesznénk”. De Isten „nem azt akarja, hogy némelyek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen” (2Pét 3,9). Isten egyetlen emberre róttá ki mindannyiunk adósságát. A saját Fiára, Jézusra, aki megváltott bennünket. Ezt a megváltottságunkat nem ismerjük fel – immár kétezer éve folyamatosan. Pedig ez a lényeg. De mi nem látjuk a lényegét és nem térünk meg. Ezért, a mi vakságunk és süketségünk miatt van elkeveredve Jézus az igeszakaszunkban.

Így ír minderről Túrmezei Erzsébet a Váltság című versében:

Nem volna váltság, nem lenne ítélet.
Akkor élnénk, ahogy lehet.
Sebekkel, kínzó fekélyekkel telten,
bűnünk hordozva, rabul, leteperten,
s nem lenne, aki ítéletre vonná
a mi halálos, átokvert utunk,
ha egyszer másképp nem tudunk.
Élnénk, ahogy lehet.
Tisztaság, szentség, áldás, szeretet
örök elérhetetlenül
tündökölnének a létünk felett.

De most olyan elérhető közel,
olyan hívogatóan tündökölnék.
Miénk lehet a tisztaság, a szent,
halálon, poklon diadalmas élet.
Van váltság!
S van, ha nem fogadjuk el, ítélet.

Az életünk egy nagy út, egy utazás. És ezen az úton itt megy velünk együtt Jézus, aki folyamatosan figyelmeztet bennünket. Jézus úgy beszél hozzánk, mint egy jó orvos. *„Ha így folytatja, hamarosan nagy baja lesz. Ha nem mozog eleget, ha ilyeneket eszik, ha nem hagyja abba az ivást...”* Van azonban még ezeknél is sokkal nagyobb baj a mi életünkben. Ha nem ismerjük el, hogy Jézusra szorulunk, ha nem békülünk meg vele, ha nem indulunk el Őt követve...

Mindez nem ér rá! Az igeszakaszban Jézus maga mondja, hogy e „mostani időt” kell felismerni. Az idő szó az igeszakaszunk görög szövegében a kairosz. A kairosz a különleges időt, az isteni időt, a nagyon intenzívvé váló időt jelöli, a kronosszal, a közönséges idővel szemben. Ha három évvel ezelőtt valaki az idők jeleiről kezdett volna el beszélni nekünk, azt szemberöhtögtük volna... *„Meg tetszett már keseredni, papa! Jöjjön! Inkább mutatunk magának egy romkocsmát! Ott majd felvidul!”* Ma már – másként fogjuk fel mindezt. Ma már – *remélem* – érezzük, hogy tanító időket, sürgető időket, kairoszt élünk.

Miért nemcsak tanító és sürgető idő a kairosz nekünk, hanem isteni idő is? Mert most is, ma is, ahogyan mi itt vagyunk: Jézussal, az Üdvözítővel vagyunk egy szobában. Ezért intenzív idő ez. Ma még van időnk követni Jézust! De ne higgyük, hogy ez mindig így lesz... Ahogyan az igeszakaszunk mondja: a számadás *előtt* kell megbékélni Jézussal. Ma még van erre esélyünk... Tegyük meg!

Merthogy Jézus az, aki az igeszakaszunkban a mi ellenfelünk, akivel együtt megyünk az úton a bíró elé. Jézus *nem azért* az ellenfelünk, mert Ő van mi ellenünk. NEEM! Mi vagyunk Jézus ellen! A megváltás el nem fogadásával – és az ebből következő egész, bűnös életünkkel. De ha megtérünk, de ha megbékülünk Jézussal még most, út közben, akkor minden megváltozik.

Mi történik akkor, ha megtértünk, ha megbékéltünk Jézussal? Egy teljesen új világ nyílik ki előttünk. Rádöbbenünk arra, hogy *egész életünkben* Jézussal megyünk *ugyanazon* a közös úton. Rádöbbenünk arra, hogy ez *soha* nem fog megváltozni. Rádöbbenünk arra, hogy Jézusban minden körülmények között bizonyosak lehetünk. Fokozatosan észrevesszük azt is, hogy a Jézussal közös úton elhagynak minket a szorongásaink. *„Mi lesz velem? Mi lesz a családommal? Hogyan lesz a jövő?”* Ezeknek a kérdéseknek az aggodalmaskodása helyett megérezzük a gondviselés erejét. Rádöbbenünk arra, hogy a jövőnk leglényegesebb pontja – AZ, hogy Jézussal vagyunk és Jézussal is maradunk – tökéletesen változatlan marad. Így az életünk leglényegesebb pontja – egyben az életünk legbiztosabb pontja is lesz – a Jézus Krisztusban. Felismerjük azt, hogy az Utolsó Ítélet bírója *ugyanaz a Jézus* lesz, akivel mi az egész életünkben együtt mentünk az úton. Felismerjük azt, hogy Pál apostol nem véletlenül használta a „Mindnyájunknak meg kell jelennünk a *Krisztus* ítélőszéke előtt.” mondatában a „Krisztus” szót. *Az a Jézus* fog ítélni felettünk, aki a minket Megváltó Krisztus. Ha elfogadtuk Őt Urunknak, akkor **VELÜNK** jön Jézus az ítélet napjára – és nem tőlünk elkülönülten vár minket majd ott. Reménységgel és örömmel mehetünk tehát tovább az utunkon. Ahogyan az oltár előtt felolvasott igében mondtuk: „Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az

is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza Jézus által, vele együtt ... és így mindenkor az Úrral leszünk.” (2Thessz 4,14.17).

Mi történik még velünk az után, hogy megbékéltünk Jézussal? Megváltozunk. Lassan, vagy gyorsan – ez minden embernél másként zajlik. De bizonyosan megváltozunk. Képesekké válunk megbocsátani, engesztelni, jóvátenni. Ahogyan az igeszakaszunk mondja: még út közben megegyezünk a haragosainkkal. Békétlen közösségből – nemcsak Jézussal, hanem egymással is – békében élő közösséggé válunk. Mert amilyen erővel hív minket Jézus, mihelyt hozzá megtértünk, ugyanolyan erővel küld is minket Jézus, hogy béküljünk meg embertársainkkal is. Valamennyivel. Mert a Jézus nyájában nincs gyűlölködés, széthúzás, vagy harag. Amerre Jézus megy – mi is arra megyünk. Mert amerre Jézus megy, arra van az üdvösség. Amerre Jézus megy, arra van a mi ítéletünk – amely nem a halál, hanem az örök élet. Ámen.